

Sankt Hans – gamle stadion

Det er ikke så lang tid siden, at der var Å-festival ude på sportspladsen.

Anden pinsedag om aftenen, hvor jeg var pænt smadret og træt, tikkede der en messenger-besked ind fra Casper Bennedsen, som jo bekendt er formand for Sdr. Felding Handels-og Håndværkerforening... og han skrev:

”Når du nu har stået foran flere tusinde mennesker - har du så ikke lyst til at være årets båltaler til Skt. Hans i Sdr. Felding? - der er kun et par hundrede mennesker.”

Først tænkte jeg: ”dårlig timing, Casper”, jeg havde det som om jeg var ved at brænde mit lys i begge ender, men kort tid efter ændrede jeg mening og tænkte: ”selvfølgelig vil jeg det.”

Jeg sluttede min prædiken på Å-festival, med at tage to lightere op af min lomme. Den ene smed jeg straks i et glas vand. Den kunne dernæst af gode grund ikke

tænde sig selv længere. Og da var det min pointe, at ligesom den våde lighter altid ville kunne tændes igen, hvis man brugte en anden lighter, sådan kan vores livsgnist, glæde og tro også blive tændt igen, hvis vi har nogle omkring os, der vil hjælpe os med at tænde den.

Det er måske lidt det samme, som jeg vil snakke om i dag – bare på en anden måde. Det kommer i hvert fald til at handle om lys:

At lys spreder varme, glæde og håb.

At lys gør, at vi kan se noget.

At lys gør os trygge.

Men først vil jeg gerne fortælle en lille historie:

Der var engang en ung rekrut og hans overordnede, altså en ældre officer, som en høj solskinsdag steg på et tog sammen. Toget var stort set fyldt, for der var kun to pladser tilbage lige ved siden af hinanden.

Lige over for sad en ung smuk pige, som rejste sammen med sin bedstemor.

Rekrutten og officeren fik sat sig ned og de faldt hurtigt i snak med pigen og bedstemoren – særligt den unge smukke pige og rekrutten fik hurtigt et godt øje til hinanden.

Så skete der pludselig det, at toget kørte ind gennem en mørk tunnel, hvorfor det blev bælgmørkt i togkupeen.

Straks hørtes der to lyde efterfulgt af hinanden.

Først et ordentligt smækkys, som straks efterfulgtes af et ordentligt smæld af en lussing.

Bedstemoren, som selvfølgelig ikke kunne se en pind for sig, tænkte: *jeg kan simpelthen ikke tro, at rekrutten kyssede mit barnebarn, men det var da godt, at hun gav ham den lussing – det havde han i hvert fald fortjent.*

Officeren, som heller ikke kunne se noget, tænkte: *Jeg forstår nu nok, at knægten ikke kunne lade være med at kysse pigen, men det var nu en skam, at hun ramte mig i stedet for ham.*

Den unge smukke pige, som selvfølgelig heller ikke kunne se noget som helst i mørket, tænkte ved sig selv: *Det var nu dejligt, at han kyssede mig, men måske var det lidt af en overreaktion, at bedstemor gav ham den syngende lussing for det.*

Da toget så kørte ud af den mørke tunnel igen, sad rekrutten med et skævt smil på læben. For han var nemlig kommet afsted med både at kysse den smukke pige og samtidigt give sin overordnede en syngende lussing.

Nu var det jo ikke verdens største forbrydelse vi lige var vidner til gennem denne historie, men den illustrerer alligevel en pointe: At det altid er nemmere at begå en forbrydelse i mørke end i lys.

Eller omvendt, at det altid er sværere at komme af sted med en forbrydelse, mens det er højlys dag.

Derfor mener jeg også, at der er noget fantastisk over lys:

Lys spreder varme, glæde og håb.

Lys gør, at vi kan se noget.

Lys gør os trygge.

Er det ikke også en af grundene til, at vi elsker denne tid med de lyse nætter, hvor vi kan sidde udenfor til langt ud på aftenen.

Sådan er i hvert fald for mig.

Jeg elsker denne tid. Jeg elsker lyset.

Men det bliver desværre ikke ved...

Vi beholder jo ikke de lyse nætter for evigt.

Snart bliver det jo vinter igen. Snart mørke nætter igen. Og hvad kan vi da gøre?

Hvad er de mørke nætters modgift?

Lys! Vi må tænde lys! Vi er faktisk kaldede til at tænde lys. Og her siger Bibelen faktisk to spændende ting om lys.

Det ene sted siger Jesus sådan om sig selv:

»Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«

Og det er da noget af et løfte.

Det handler jo lige præcis om kirkens hovedbudskab: at da Jesus opstod fra de døde Påskedag, da besejrede han netop dødens mørke for den som tror på ham.

Ja, at for den, der vælger at følge ham, da vil dødens mørke for evigt være blevet historie.

Og så siger Bibelen en ting mere om lys, og det er igen Jesus, der står bag. Han siger om os, dig og mig:

»I er verdens lys.«

og så fortsætter han lige efter:

»En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.«

Vi er ikke blevet lovet kun at leve om sommeren. Snart kommer der efterår og vinter igen. Og vi bliver afhængige af, at vi tænder lys for hinanden.

Nogle af os tænker måske: »Hvad skal jeg nytte i denne sammenhæng? Jeg frembringer da ikke meget lys i denne verden«.

Da bliver det min allerfornemste opgave at stoppe den tankerække. Lad mig derfor slutte af med at fortælle endnu en lille historie:

Der var engang et lille stearinlys, som stod i et rum fyldt med andre stearinlys. De fleste var langt større og meget smukkere end dette lille stearinlys.

Nogle af dem havde mønstre på. Andre havde stjerner og farver på, nogle var hvide, nogle var røde andre blå, og nogle var igen simple og små ligesom dette lille stearinlys.

Stearinlyset havde slet ingen idé om hvorfor det stod der, og de andre store og flotte stearinlys fik det til at føle sig lille og betydningsløs.

Men da solen gik ned, og det begyndte at blive mørkt, bemærkede det, at en stor mand nærmede sig, med en brændende tændstik mellem fingrene.

Da gik det op for stearinlyset, at manden havde tænkt sig at sætte ild til det, og derfor skreg det også: *»Nej, nej!« »Lad mig være. Lad vær' med at sætte ild til mig.«*

Inderst inde vidste stearinlyset det jo godt, at det ikke kunne høres, og begyndte at forberede sig på den smerte, som ville følge efter.«

Men til stearinlysets store overraskelse, fyldtes rummet jo med lys. Stearinlyset undrede sig over, hvor det kom fra, for manden havde jo slukket tændstikken igen.

Så opdagede stearinlyset noget, for til dets store glæde, så det, at lyset kom fra det selv.

Derefter strøg manden endnu en tændstik og endnu en, og tændte løbende de andre stearinlys.

Og hvert stearinlys strålede med samme styrke som det lille stearinlys, lige meget hvor flotte eller store de var.

Efter et stykke tid så det, hvordan stearinen begyndte at løbe, og da gik det op for stearinlyset, at det snart ville dø.

Men med denne erkendelse, fik det en fornemmelse af: hvem det var, hvorfor det stod her og hvorfor det var blevet skabt.

Og derfor sagde det eftertænksomt:

»Måske er min opgave i livet at skinne for andre indtil jeg dør.«

Og det var lige præcis det der skete.

Jeg tror at Gud har skabt dig og mig til at gøre det samme, nemlig, at lyse i mørket.

Som dette lille lys endte med at gære det, er vi også kaldede til at lyse for andre.

Der er så mange steder ude i verden hvor der lige nu mangler lys – og det skriver jeg faktisk om i det kirkeblad, som udkommer her efter sommerferien. Så når det kommer i postkassen, så husk lige at læse side 2 og 3.

Min pointe er: Vi kan alle gøre en forskel. Vi kan alle få lov at producere det samme lys, lige meget hvor store vi er, hvor smukke vi er, hvor unge eller gamle vi er.

Men vi kan ikke lyse for andre, før vi selv bliver tændt.

Jeg tror, at den store mand, som i fortællingen tændte det lille stearinlys, er Jesus Kristus selv.

Han, som netop siger om sig selv: »Jeg er verdens lys.«

Vi har brug for at blive tændt af ham.

Men den store mand i fortællingen kunne også være DIG. Dig, som tænder lyset for din næste, din nabo, som måske har opgivet livet på forskellig vis, flygtningen, som kommer til vores land.

Ja, vi har også brug for at blive tændt af hinanden.

Og ligesom det lille lys blev nødt til det, bliver vi også nødt til give slip på os selv, for at producere lys.

Hvis vi bare holder os for os selv – hvis vi ikke tillader, at Jesus eller vores gode venner tænder lyset i os, så vi netop lyser for andre, så bliver vore liv virkelig triste og meningsløse.

Sagt på en anden måde:

Hvis vi ikke er villige til at give slip på noget af os selv, så mister vi os selv.

Nu er det midsommer, og vi har allerede passeret den længste dag i året – det var jo i tirsdags, så nyd nu lyset, som er givet os ovenfra.

Og når det så bliver mørkt igen. Så er det min opfordring til os alle, at vi fortsætter med at være lys for hinanden, for så holder vi nemlig det onde på afstand, og det gode inden for rækkevidde.

Rigtig god Sankthansaften.